

عنوان مقاله:

جایگاه عرف در قرارداد های رسمی در ایران

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی حقوق ارزیابی کارآمدی قانون در نظام جمهوری اسلامی ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

مهدی سلیمی - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، واحد تفت، دانشگاه آزاد اسلامی، تفت، ایران.

محمدرسول آهنگران - هیات علمی و استاد تمام دانشگاه

خلاصه مقاله:

مسئله هدف از انعقاد هر قرار دادی، اجرای مفاد آن و التزام به آثار آن است. از این رو به مندرجات و مفاد قرارداد باید صریح و روشن باشد تا طرفین در این راه به مشکلی برخورد نکنند. با وجود این گاهی مفاد قرارداد ها به دلیل سکوت، اجمال یا ابهام طرفین دارای نکاتی تاریک می باشد که در این مرحله، بحث تفسیر قرارداد و توجه به آن ضرورت می یابد. در بحث تفسیر قرارداد نیز، عرف یکی از ابزارهای مهم و تاثیر گذار است که در اغلب موارد، راهنمایی مناسب برای تفسیر قرارداد بوده، و محکمه را در دست یافتن به قصد مشترک طرفین یاری می نماید. حال این مقاله در پی بررسی نقش عرف در تفسیر قرارداد می باشد. در ارتباط با تفسیر قرارداد، چنانچه رفع ابهامات قرارداد از طریق توسل به متن قرارداد و به طریق فوق مقدور نگردید، جهت تفسیر قرارداد بایستی به عوامل خارج از قرارداد یعنی به قانون (اعم از قوانین امری و قوانین تکمیلی) و عرف و سایر منابع حقوقی توسل جست؛ نتایج حاصل از پژوهش نشان می دهد که به موجب ماده 220 قانون مدنی عقود نه فقط متعاملین را به اجرای چیزی که در آن تصریح شده است ملزم مینماید بلکه متعاقدين به کلیه نتایجی هم که به موجب عرف و عادت یا به موجب قانون از عقد حاصل میشود ملزم میباشند البته برحسب اینکه قوانین مربوط به امری یا تفسیری باشند، جایگاه آنها هم در مرحله انعقاد و تنظیم قرارداد و هم تفسیر قرارداد متفاوت میباشد.

کلمات کلیدی:

عرف، تفسیر قرارداد، قانون مدنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/798863>

